

TERCE TO

ALOIS VOLKMAN

© Alois Volkman, 2007

© Jaroslav Med, 2007

ISBN 978-80-86289-55-7

ALOIS VOLKMAN

Nakladatelství Ostrov – 2007

Horatius:

Aut prodesse volunt

aut delectare poetae.

Básníci chtějí buď prospět
nebo potěšit.

G. K. Chesterton:

Umělecké dílo není nikdy dost stručné,
protože tu jde především o vyvrcholení.

O B S A H :

- I. Pravda nenávisť plodí /8
- II. Počítat s druhým /22
- III. Paradoxy stárnoucího muže /42
- IV. Na hladině druhé mízy /92
- V. Přírodní /118
- VI. Múza /142

To jsou terče

Chci vzdát poctu vynálezci tužky
architektu Josefovi Hardtmuthovi
otci mojí nejvěrnější družky.

Není pro mě lepší žádná druhá
když mám slovy vyjádřit svou inspiraci
než je tuha v tužce. Proto jde to ztuha?

Nemám ani nechci zbrojní pas.
Strefuji se slovy. Do černého? Kdo ví?
Jinak oceňuji pas cestovní i podvazkový.

I. PRAVDA NENÁVIST PLODÍ

Pravda nenávist plodí.
Aby bylo méně nenávisti
každá lež se hodí.

P. S. Není to sofistika českého politika.

Zalže-li někdo
lež to není
pouze lehké z a m l ž e n í.

Společnost je vypuštěna jak z divokých vajec
vysezených v našem hnízdě ze sametu
revolucí – nad níž stojí rozum světa.

Běda slovům kterými blbci vládnou!
Námitku nepřipustí žádnou
každou mají spíš za zrádnou.

Nevraživý nevráživost v sobě živí.
Umí se i rvát a přít
potom právně „ošetřit“.

Na co diskuzi
nevede-li pak k fúzi
s konkrétním činem.

Pohodlní duchem.
Jejich království lhostejnosti
svědomí odpovědnosti zproští.

Projevy naší doby
v samých projevech.
Obsah stranou nech.

Neúcta k jinému názoru?
V mé zemi přímo nenávisť
kdy životem si nejsi jist.

Vztahy

Až zákeřně nečekaně kruté!
Samotnému se mně chtělo zvolat
i ty Brute i ty Brute!

V rozepři

Nezatínej výhružně své pěsti
sáhni mu raději na zápěstí
ucítíš pulsovat jeho srdce.

Česká nátura

in natura
po nabyté svobodě
je náturou tura

a život společný s tury
toť sakramentská
tortura.

Našim zákonodárcům

Zákonů znění
novelami novel mění a mění
k zákonitému nedorozumění.

Zkušenost

Lidem kteří se vždy ujímají slova
se pouze slova ujmou znova a znova ...
Skutky jim nevzejdou.

Protože málokterý politik
stojí za svými slovy
stojí za bačkoru. A to kdo ví?

Věz i ty samolibý sebestředný vzpurný
z plechu své nóbl limuzíny
přesedneš jednou do plechové urny.

Co tě nezabije to tě posílí.
Je heslem doby
zosobněného násilí.

V životě – ne jako v pohádkách –
každý sval vícehlavý
nad sebechytřejší hlavou triumf slaví.

Nad bulvárem bulvy valí
lid ten lačný hlavně senzací
nevím jestli přec mu něco v hlavě neschází.

Motto: ŠIBAL, PAT a BOD
(slova roku 2006)

Politici šibalové
způsobili politické scéně pat.
Bod za bodem bodovali v množství ztrát.

*P. S. Kdyby byl šibal šibala bod
to by bylo vzhůru nohama pat.
Tak akorát!*

„Závist je skrytý obdiv.“

Kierkegard

Proto uznání a obdivu se od nás nedočkáte
na to můžete vzít jed
jímž budete otráveni – už po kolikáté.

II. POČÍTAT S DRUHÝM

Svou ruku na dálku vám podávám
nabídnutou k stisku.
Ruka v ruce z největších je zisků.

Žijeme jen jednou!
Ale kdyby každý aspoň pro jednoho
už to by bylo mnoho.

Umíme-li to druhému spočítat
naučme se ještě
s druhým počítat ...

Ne toužit vyzrát
nad tím a tím ...
Sám lidsky zrát se pokouším.

Není důležité zvítězit ale zúčastnit se.
Není důležité zúčastnit se
ale být účastným.

Se štítem nebo na štítě?!
Už dávno neplatí jak všeobecně ví se.
Platí jen peníze a ten kdo jimi zaštití se.

Ještě nejsou dovršeny
pyramidy našich let.
Netvařme se jako mumie.

Kolik z nás asi tuší
že do tělesných schránek
vkládá Bůh duši?

Nepočítejte že hned ale až za roky
vám půjdou z rozdávaní
nemalé úroky.

Někdy naši vlastní
se chovají jako
když nás vlastní.

Úspěch neuspěcháš !
Od spěchu
nspěje se k úspěchu.

Komplexy si člověk nevybírá
komplexy vyberou si jeho
a někdy nevědí kde je jejich míra.

Svíce

Její kruh světla do tmy vržený
může být kruhem záchranným
topíš-li se v tmách.

V životě hledal rozptýlení jen.
Netušil jak teprve po smrti
dokonale bude rozptýlen ...

Ztráty a nálezy

Nálezy provází
smíření se ztrátami
i s fúrou nesnází

které táhnem sami
v sobě nesmíření.
Nebo to tak není?!

Předsevzetí

Chceš-li vskutku
znám pohnutku
začni hned.

Hned od skutku
co zbavuje smutku
duši béd.

O věcech ryze privátních osobních intimních
houfně dnes veřejně hudem.
Jen hlásné trouby se nerdí studem.

Co my to máme za vidění?
vždyť trpíme těžkou vadou zraku
zvanou z á v i d ě n í.

●
Nebýt občas ve své kůži
není ještě zas tak zlé.
Pobýt v kůži druhého si lidé dluží.

●
Uč se dělit o nároky o potřeby ...
I když ještě víc je hodnoceno v nebi
rozdáš-li se.

●
Možná tě to vyleká:
Bůh stvořil člověka
k obrazu svému. Člověk obrazovku.

Ten pocit propastné prázdnoty v sobě ...
A nebo uprázdněného prostoru
pro druhé?

Znáš lék na bolest?
Svěřením bolesti
se bolest obelstí.

Moderní člověk chce být stále v obraze
nikoli zastoupen v Boží galerii
pro niž byl stvořen přes všechnu mizérii.

Chronos

I.

Když cena hodinek klesla na pakatel
čas je čím dál dražší.

Všimněte si třeba u svých přátel.

II.

Co takhle nosit na ruku čas
místo hodinek. A pokud není k mání
nabízet si ho k podávání.

III. PARADOXY STÁRNOUCÍHO MUŽE

Největší paradox stárnoucího muže vznik'
když si uvědomil jak stárne
jen kdekterý jeho vrstevník.

Mobilní telefon mít v penzi
není přepych na poměry zdejší
přesto se mi nezdá že bych byl mobilnější.

Už nemusím si nařizovat budík na vstávání.
Jsem pánem svého času! Toho zbytku.
Samo mi zvoní v uších. Nebo je to zdání?

Když ubývá mi tělesnosti
co přibývat by mohlo? Ctností
ke zvládnutí zbývajících přítomnosti.

Domove dětství mého jsi pro mě víc
čím déle nejsi. Jsi pro mě víc
než když jsi byl.

Tvé opuštění změnilo se v návraty
kdy zůstáváme v tobě a tys v nás
opuštěných zbyl.

V penzi

Najednou bezbřehý čas dnů.
A přitom druhému břehu blíž
než kdy jindy, nemyslíš?

Rozdíl je velký

Jak jsou krátké naše životy
vnímáme teprve od jejich
odžité délky.

V letech

Dědečku zas mě vedls za ruku
když jsme dnes ve snu šli spolu.
Jak jenom pochopit že dva dědečkové.

Teprve s odstupem – na vzdálenost věčnosti
poznávám co bylo v nich vlastně za ctnosti
v otci mém i matce.

Proč už všeho nemá plné zuby?
Zmoudřel věkem? V tom to nevězí
jen hubu má plnou protézy.

Nelamentuj, že paměť ztrácíš.
Získáváš za to zapomnění
životních křivd i ublížení.

Mořský vlk

Když nastal odliv moře času
zbyly jen mušle pisoárů
na pobřeží mém – k stáru.

Muži v jistém věku myslí prý jen na to ...
Později – celkem vzato –
na to jenom myslí.

Komu svou hořkost vypoví a kam ji vyblinká
když z prken která znamenala svět
mu zbyla záchodová prkýnka.

Mění se jeho potřeby ...
I ty během nocí.
WC je po kolika krocích?

Humor je rodu mužského
a tomuto živočišnému druhu
jde proto tolik k duhu.

Co je třeba připomenout muži?
Neseš-li svou kůži na trh
nediv se že nejsi ve své kůži.

Doma není nikdo prorokem
dnes nanejvýš prognostikem
v blamování převelikém.

Inter

Vlak Inter City musel náhle zastavit
na Hané mezi poli. Vězel v nich
jako já inter citů svých domovských.

Opět čas vánoční

Čas nadělovaných vzpomínek na ty co se nedožili ...
Ulehčí nám onu osudovou chvíli –
že odcházet bude za kým i ke Komu?

Fraktura pravé náture

Teprve s rukou proměněnou v sádrového trpaslíka
zažívám mindrák který překvapivě vzniká
nehneš-li pro nikoho ani prstem.

Varování

Nemám být tak příliš důvěřivý?
Co jiného ale lidské vztahy živí
dokud jsme živi?!

P. S.

G. B. Shaw řek' bez velkých rozpaků:
„Nedůvěra je moudrost hlupáků.“

I když samo sebou to jde se mnou z kopce
ale proč tak obtížně a nemotorně
hůře než do kopce – říkáme si svorně?!

Čím více máme na svém kontě let
a iluzí je každý z nás už prost
je naším úrokem zkušenost.

Dialog

- Máš více času více možností
život si vychutnat. Buď jak buď.
- Jenomže co když ztrácím chuť?

Co ty doby s námi dokázaly tropit?!

Studem oči museli jsme klopat.

A nebo se opít?

P. S. Totalitní režimy. Mohli jsme je ovlivnit i my?

V samé rozporuplnosti
jsi teprve žitý v plnosti
živote daný mi z milosti.

Proč se nestydím za svou hůl

Chodím s holí s holí po své mámě.
Zdá se mi že spolu držíme se za ruce ...
Tehdy ona více spoléhala na mě.

Co však se mne ve svých rukách nanosila.
O její hůl dnes opírám se
když mi schází – kromě ní – i síla.

Zas hledám hůl kam jsem ji odložil?
I ten kdo psa chce bít hůl dřív si najde.
Jen v samém hledání abych k sakru žil?

●

Ač telefonní síť rok co rok zvětšuje svůj zátah
méně mně milých známých hlasů z ní mohu vylovit.
Jen jejich ozvěny jdou mi v patách.

Otázka smrti

Padnuv ti do oka – do očního důlku
kdy proměníš mě ve své přání?
Kdy se ti vyplním? A zda-li bez reptání?

Povzdech

Zklidni se srdce mé
jediné zbylé tu v našem domě ...
Bude se někomu stýskat též po mně?

Syrinx

Smutně čas fouká do Panovy flétny
nymfa mé mladosti vtělila se v rákosí.
A v uších šustí jako když se kosí ...

Návraty do dnů naší mladosti
návraty do nenávratna
kdy nic už neplatí. I vzpomínka je málo platná.

Po bypassu

- No tak vítěj ... A jak šlape srdce?
- Jo panečku teď už je to jiný
mám v něm cévní štěpy z dolní končetiny.

Jak tak na ten běh života civím
kdo nenosí kytky k hrobům ale živým
miluje až za hrob.

Nad branou hřbitova

„Co jste vy, byli jsme i my.
Co jsme my, budete i vy.“
Takto vítáni jsou živí.

Před branami stáří

Co jsme my, budete i vy
v řádcích vrásek stojí psáno.
A mladí na to nechápavě civí.

Kam zmizeli čerti co strašili nás s Mikuláši.
Do našich životů soumrak se snáší,
snáší a straší ... nelehce se snáší.

Super star

Ne nejsem super star
jsem jen stár
a být stár není super.

A super stár už vůbec ne.
K stejnému pocitu dospějí
i dnešní děti z obecné?

Počítač

Jakou spleť informací drží v paměti.
Jsou věci steré na které i které
bych radši zapomněl.

Jednou...

Kde skončíte mé svršky není hodno chvály.
V cizích rukách nabízeny z druhé ruky –
jako bychom pouze rukávy si podávali.

Víc a víc píše kondolenci nejbližším pozůstalým
těch, co ani v mém životě nezůstali.
Sám sklíčený pozůstalý.

Čas

Náš čas je chronos. Jeho sběrnou nazvali jsme chronotechnou.
Pouze lidská hovádka jej žijí aniž vzdechnou
po čase Božím – zaslíbeném kairos.

Myšlenky se mi honí hlavou
nestačím jim utéct ani ve skutek je proměnit.
Myslím-li tedy jsem. A co je nad to být být být!

Na konec odkázání na péči těch
co kdysi byli v naší péči ...
O pokrevní cirkulaci to snad svědčí.

Ani

Kdo mě v mém věku ještě poslouchá?
Ani moji vlastní ani moje orgány tělesné.
Snad nejmenší z vnoučat – při pohádkách ani nehlesne.
P. S. Neusnulo?

Se svými vnoučátky si rozumím nejlíp
na jejich úrovni – čas nečas – rovněž tím
že nejen v nich a s nimi – dětinštím.

Otázka

Myslíme na ty co nás přežijí
aby s odstupem let
měli na koho v dobrém pomyslet?

Panáčku co bys k stáru chtěl?
Zbyly ti dvě panenky v očích
kdybys nevěděl.

Kam panenky kam jdete?
Jak dlouho mi věrné
ještě budete?

Předjaří na terase

Jarní slunce vystoupilo nad jedli
už ji na své zimní dráze nekříží
vrhající na mě její stín

když já hlupák začten do novin
shledávám že lidstvu neubývá potíží
samo proti sobě množí počet vin.

Nevděk

Když dožíváš se nevděku
to známkou je že už jsi ve věku
kdy sice vděk bys pro leccos si zasloužil

a zatím musíš hledat útěchu
jak nezištně pro druhé
naplno jsi žil.

Náramkové hodinky

dokud své ručičky noc co noc ke mně natahují
a přes den vodí mě za ruku přítomným časem
já jsem já jsem já jsem!

●

Nespěchej čase pro nás vyměřený,
neplaš se, zpomal, zůstat nemůžeš-li,
má pro nás něco větší ceny?

●

Milujte zemi o to víc
co o ni prošoupáváte své podrážky.
To je důkaz že můžete chodit.

S přibývajícimi lety...

... přibývá našich vyčítavých povzdechů
co všechno nebylo nám dopřáno.
Čeho jsme byli ušetřeni v tom hledejme útěchu!

Motto: Nikdo nemiluje život tak jako starý člověk.

Sofokles

Ejhle stárnutí je ještě příležitost
potlačíš-li lamentace lítost
prožít nečekaný milostný vztah k životu.

Starozákonní Job

„Bůh činí veliké věci
avšak nemůžeme rozumět jak.“
A v tom je pro nás naděje při všech jobovkách.

IV. NA HLADINĚ DRUHÉ MÍZY

Odívám si tě z doteků mateřského jazyka
krásníš i navzdory svému věku
úžas se nad tebou zajiká.

Dlaň tvoje otiskla se do mé.
Dva oční důlky hmatu.
Milostné city jsou nevidomé.

Z odstínů zelené ke stínům podvečera
na slunečních hodinách léta spolu sníme
prostupující se v jeden stín – ať si nestíníme.

- Už jsi mi dlouho nevěnoval báseň!?
A oči mé ženy se tak zvláště zasní ...
- Víš že nikdy nepíšu báseň o své básni.

Býti si oázou poskytující spočinutí
karavanám dnů co ke spěchu nutí.
Býti si býti oázou v bytí.

Ve svých zorných polích
si tě pěstuji i chráním
víc a víc žasnoucí nad tvým dozráváním.

Zabydluješ mé představy
v nichž moje fantazie po celé dny žije.
V obrazárně tvé postavy užasla poezie.

Jsi smyslem všech mých pěti smyslů
jsi středem jejich kroužení
jsi trofej vítězná i jejich soužení.

Naše ruce zavěšené do sebe
ne do nákupních tašek konzumnosti
nás dostatečně hostí ...

Pro zbytek cesty

Je-li muž dobrodruh
je žena dobrodružka.
Buď radši moje dobrá družka

já budu pro tvé dobro druh.
Zbytek nemusí být jenom to co zbylo.
Nakonec to nejlepší – co se nepřežilo.

Léto mé léto je v posledním tažení ptáků ...
Než mi zbudou holé větve rodokmenů v životě
čím se ti odvděčit – co by hrálo tě?

Odivání

odvozeno je od dívání.
Kdy se však nemohu vynadívat?
Když svlékáš se a já se nemám dívat.

Utáhla ho na vláknu svých punčoch
samodržících. Co víc k tomu říci?
Že žádný vztah není samodržící.

Před krásou tvých třiceti stojím v pozoru
ve svém věku navíc rozpačitě
mohla bys být dcerou mojí, dítě ...

Tvá aura v mé se zrcadlí
tvoří kruhy na hladině emocí
vyzařující z nás do nocí.

●

Zastesklo se mi po j i s t o t ě tvé přítomnosti.
Životních vztahů ona je ctností
korunujíc přátelství i lásku.

●

Prostoupili jsme se navzájem
a přesto máme pocit dlužníků za nájem
který si budeme vzpomínkami splácet.

Pokoušení

Zrak nám přechází na červenou
přechod nepřechod před nejednou ženou
a ještě jí vzdává hold ohlédnutím.

Copulatio

Kopulace vyjadřuje spojení a oddávky.
Trochu nás však latiníci uvádějí do zmatku
znamená-li copula jak sponu tak i oprátku.

Časomíra

Klín vklíněn do klína.
Hmat zapad' do údolí slastí
a nezná míru času – který proklíná.

Přiznej že rád se otáčíš
za ženou půvabnou i za milenci
teskně tak teskně jako za potenci.

Proč nám mužům ženy nasazují parohy?
Nevíte mládenci?
Výtažky z paroží zvyšují potenci.

Znáš rozdíl mezi viry a viri?
Kdy tvrdé psát kdy měkké i? Kdo to ví?
Viry napadají obě pohlaví.
Viri jen ženské
od hlavy k patě
a přitom tváří se tak svatě.

Lat. vir (i) = muž (i)

Výčitky

Vyplašené výčitkami
srdce – ptáče
v klícce z dvaceti čtyř žeber.

Stejný počet hodin tvoří
voliéru dne.

Jako vězení ji neber.
P. S. Domovem je ti dokud jsi.

SMSka

Zavidim mori jak se te zmocnovat muze.
Postradas jeste muze
co k tobe zhlizi jak k Muze?

Chrám i tvrz

(Pavel Eisner)

Z chrámu i tvrže
troufale drže
poslaná esemeska vrže.

Poslední z rodu ženského s námi zakoketuje si smrt
a žádný z nás jí neodolá.
V ní se budem zhlížet zdola.

Najednou přepadl mě smutek
nečekal do tmy. Okradl mě za bílého dne.
Zbylo jen prázdno bezedné ...

Kouř čerstvě sfouknutých svíc
stoupá a stoupá stropu vstříc
a tma nás v sobě pohlcuje.

Byla krásná až to k víře není...

(František Halas)

Byla a je krásná jenže neříká mi pane
ani křestním jménem neoslovuje mě
a já bych se choval k ní tak jemně ...

Neprošla jste mým životem
jen na okamžik zjevila se ...
a já zaslech' stesk ve vašem i svém hlase.

V hladových bříškách prstů mých kručí hmat ...
O nasycení žebroit
nebo se domáhat?!

Nepokoj mého srdce
stěží upokojí rozum lidský
byť snáší jeden důvod za druhým.

Logiko myšlenek já vím
když cit je tak nelogický
tak nelogický.

Pod hladinu druhé mízy stažen
obdivným vírem ženství přestože
jako lékař vyšetřil jsem sta žen ...

V. PŘÍRODNÍ

Zas voní ornice vláčená bránami
co otevírají vchod jarní setbě
jež vzejde z Boží přízně nad námi.

Březen

Pod bílou tělkou mima
se objevují čůrky potu.
Dojemná předjarní pantomima.

V polích

V předjarním osení panáčkují březňáčci
ušima stříhají metráž zelených polí.
Odnést si je vcelku nám čas nedovolí.

Zpěvohra

Zpěv ptáků vybízí větvoví
ať nastraží svá listnatá ouška
k premiéře jara. Rašení teď zkouška.

Víte proč ptáci zpívají?
Protože žijí s nadhledem a vzletně. S křídly.
Nám jde o pózy, uznání, zisk a židli.

Momentka

Na dešti sepraném modrotisku nebe
pokojné vrnění letounu
stříbřité dálky přede.

Paulownia tomentosa

Sedím pod korunou Paulownie plstnaté
šlechtičny – už podle jména – mezi stromy
poddaný stínu jejího znavený a chromý.

Podkrkonoší

Zrak vzdušným prostorem těkavě poletuje
neví kam dřív když náhle předjaří tu je.
Pozvedni oči své k horám ...

Krajina zlacená zářícími pláty řepky
pro dotyk pohledů obdivný a hebký
z dílny nebeského zlatníka.

Červen na Svatém Kopečku

Zde vůně lip se mísí s vůní kadidla
a letní poledne omámeně mdlá
natáhla se pod ním do hanáckých rovin.

Včely jak poutnice v svatostáncích lip
čerpají posilu pro domovské úly ...
Žel my k svým svatostánkům tak nepřilnuli.

Rozpité akvarely června
chaoticky v nás pohozeny ...
Jako by deštivý den v životě nebyl cenný?!

Horské letní louky na úpatí výhledů.
Teprve z výšin let
den každý s nadhledem prožít dovedu.

Hladina letního rybníka

Skládaná vánkem v plisovanou sukni
se vzorem obláčků na modrém podkladě
rozverně vlní se v sluneční náladě.

Podletí

Les má své ostruhy v ostružiní
osedlán podletím
s vlající hřívou vláken babích žíní.

Štěstí v přírodě

Posedy v lesích polích na mýtinách
strážné věže lovců
zvěře svobodné

co netuší nic o svých vinách.
Štěstí je jen muška přesná ...
A ta rozhodne.

V podvečer

Kružítky svých křídel rorýsi
rýsují nakvap za úkol
po obloze své rysy.

Notování

Na osnově pěti linek drátů
vlaštovky tvoří noty – jaru na sonátu
notují si o domově o návratu.

Kohouta táhlé ranní kuropění
ve mně dobu dětství vyvolává.
Trubadúr na dvoře královském – marná sláva.

Prochladlé prsty vod
přes hmatníky splávků
zpěvnému ptactvu tvoří doprovod.

Vodní prstoklady
cvičí stupnice na jezích
houževnatě po nocích i dnech.

Ryzáka podzimu slyším ržát
s kopyty v brázdách polí.
Podkovy reziví. Štěstí bolí.

Na dešti oslzlou zemi listy kanou.
Kanovník podzim si je ve větrné zpovědnici
bere stranou.

Listnáče svlékly se do naha
uprostřed nás lidí
v zrcadlech kaluží zděšeny se vidí.

Paličky padavek bubnují na plech pod větvemi
a srpen na vědomí dává – což líto je mi –
že s úrodou jablek to nebude žádná sláva.

Pálavská vinotéka (I. – V.)

I.

Na místních hřbitovech pod Pálavou
na těch smrtí obhospodařovaných vinicích
kořínky vinné révy jdou vinařům hlavou.

II.

Nejdražší ročníky sem uloženy. Vzácná vinotéka.
Skončilo bujaré životní vinobraní ...
A věstonickým Venuším po tváři slza vína stéká.

III.

Ta země z hroznů ňadra má
z nich víno se tak lačně saje.
Sklípkem pak její klín je ochutnávkou ráje.

IV.

Zde za druhy máš dobré druhy vín
a s nimi střídáš – lepších nepoznaje
klíny v nichž Bacchus na košťýře hraje.

V.

Jak se nosí zdejší věstonické Venuše
s úrodou svých tvarů k jejich vinobraní
v blahé předtuše ...

Podzim

Kapátkem si deště odměřuje
jako slzy – oční kapky smutku.
Nesvěří co měl k tomu za pohnutku.

Splín

Své zplihlé listy ořechy
spouštějí z žerdí haluzí k zemi.
Vlajkoslávo letních stínů. Sklesle je mi.

Zimní smrákání

Nad každým stavením vlají
teplé šály kouře když mrazivě vane –
hřející domovy do sebe zachoulané.

Venkovské hřiště

Brány proti sobě zůstaly stát opuštěné
vločky sněhu jim strefují se do sítě
a k tomu havrani z tribun osik fandí hlasitě.

VI. MÚZA

Poezie se prý dneska neprodává.
Bodejt'. Copak je to děvka prodejná?
Poprosit se o ni musí. Marná sláva.

Nejen za stolem ale i v chůzi a vleže
se ke mně Múza spouští
na dno mé těžní věže.

Zda ty verše budou čteny nevěda
vyslovit jsem je musel.
Teprve v nich mé srdce v klidu usedá.

Přes staletí podává si h a i k u
ruku s mobilní e s e m e s k o u
nad košatou mluvou českou.

Básník na křídlech
Pegasa může
vylétět z kůže.

Oslovuje tě vůbec poezie?
Nebo chodí kolem tvého ucha
jako pešek. A duše je hluchá.

Omluva literárním kritikům

Věřte že mě mrzí
neumím-li psát
jak byste si přáli

navíc jsem tak drzý
a tisknu co není
hodno vaší chvály.

P. S.
Snad čtenáři – nevím zdali –
na milost by
laskavě mne vzali ...

Jak si autor ustele?
Podle kvality postele
pana nakladatele.

Nebo zůstane ležet
v regále na kupce
pana knihkupce.

Život po životě básníkově?
Kéž by žilo jeho dílo
vykoupené v s l o v ě.

ALOIS VOLKMAN

TERCE-TO

1. vydání

Vydalo nakladatelství Ostrov, Praha 2007

(P. O. Box 32, 160 41 Praha 6)

Editor: Jiří Stegbauer

Obálka a grafická úprava: Marek Jodas

Náklad 1500 výtisků

Výroba: Tisk Kaliba, s.r.o., Praha 12